

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen verhuisden in 2012 naar Tanzania. In de jaren sindsdien hebben ze als neuroloog en bio-informaticus bijgedragen aan betere patiëntenzorg en de ontwikkeling van de medische wetenschap in Tanzania. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO maakt dit al meer dan dertien jaar mogelijk. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a neurologist and a bioinformatician. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" has been indispensable for making this possible. Your continued support is much appreciated.

Oktober 2025

Het is wel eens met wetenschappelijk onderzoek aangetoond dat mensen die van hun werk houden een betere gezondheid hebben dan mensen die met tegenzin naar hun werk gaan. Dat is natuurlijk een beetje gechargeerd want het betreft mensen die sowieso gelukkiger zijn met wat ze doen in het dagelijks leven, maar het zegt wel iets.

Ik ben 'opgegroeid' als student in Rotterdam met een billboard aan de Witte de Withstraat dat ik elke dag twee keer zag op weg van en naar de faculteit. "Melly Shum hates her job" stond erop, en ik kreeg onlangs van mijn ex-vriendje van die tijd, die in het gebouw woonde waar het op was bevestigd, een foto: het hangt er nog steeds en er zijn hele artikelen over geschreven en er schijnt zelfs een officieuze fanclub te bestaan. Wie is Melly Shum, wil ik eigenlijk ook nog weten!

Ik ben nu eigenlijk al 13 jaar continu aan het werk, fulltime zoals dat Tanzanianen betaamt al sinds de socialistische tijd. Parttime werken wordt beschouwd als iets dat je doet als je ziek bent of psychisch niet helemaal in orde. Werken is fulltime, zelfs al is er niets te doen dan kun je even een dutje doen op je bureau of leunend op je bezem. In deze bijzonder *low-tech* omgeving hebben werkgevers dan wel weer vingerafdruklezers voor de aanwezigheidsregistratie. William en ik, als enige niet Afrikaanse werknemers van het ziekenhuis destijds, vroegen of wij dan ook onze vingerafdrukken moesten laten registreren. Het antwoord van de ziekenhuisleiding was dat zoiets niet nodig was: buitenlanders doen namelijk gewoon hun werk. Ik geloof dat deze redenering niet klopt en eigenlijk ook racistisch is, maar heb na wat pogingen de strijd maar opgegeven.

Fulltime werk betekent misschien een wat minder rigoreus ingedeelde poli, maar we zien dan wel op zijn minst 50, 60 en soms 80 patiënten op een maandagochtend. Het betekent ook aldoor bereikbaar zijn voor supervisie; scans en filmpjes bekijken; beleid bijstellen; ongeruste shoppende buitenlanders te woord staan die in paniek neigen te raken als ze hier gezondheidsklachten hebben waarmee ze in eigen land niet eens een arts zouden opzoeken. Maar ook: volstrekt onbekenden die mijn nummer hebben gekregen dat publiek bezit is en blijkbaar op websites en Facebookpagina's te vinden is, ik wil het niet eens weten; staf en studenten van de school en hun uitgebreide vrienden- en klantenkring. Er zijn mensen die me schaamteloos opbellen met medische vragen over hun duur betalende safariklanten alsof Afrikaanse collega's zaken niet kunnen oplossen, waarbij ik dan stil geniet van de reactie op mijn aanbevelingen van Tanzaniaanse klinieken of collega's – het meeste kan hier in de grotere gezondheidszorginstellingen prima opgelost worden door mensen die hun vak goed verstaan.

Aan de kust bij Fish Eagle Point, zomer 2025

Het is dus 'full on' en aldoor. Als ik niet hier ben ben ik in Nederland of op een congres elders neurologie aan het doen, maar dan ook eigenlijk altijd aan het werk en altijd bereikbaar voor neurologisch overleg voor patiënten op alle leeftijden. Marco werkt ook al dag en (bij voorkeur) nacht, dus wat betreft werktijden zijn we nou niet het lichtend voorbeeld voor onze omgeving. Maar er is één ding belangrijk en dat is het plezier in je werk.

Ik kom net terug van een paar weken werk in Nederland, en het contrast met het werk hier in

Tanzania blijft adembenemend, maar ook nederig stemmend en inspirerend. In Tanzania, net als in het grootste deel van de wereld behalve misschien Japan, wordt niet altijd netjes omgegaan met rijen. De polikliniek-dagen zijn daar een voorbeeld van. Zo'n rij is de wereld in het klein en het is fascinerend om te zien wat er in zo'n rij gebeurt. Het ziekenhuis heeft een nummersysteem ('wie het eerst komt die het eerst maalt') en een "wazee kwanza policy" (ouderen eerst), dus de ouderen mogen eerder gezien worden. In de kleine ruimte is dit een vrij acrobatische bedoening met rolstoelen en brancards waar we soms letterlijk met een verontschuldiging overheen moeten klimmen. Op maandagen dus nooit jurken of rokken aan! Maar ziekenhuismedewerkers, politieagenten, soldaten en geestelijken maken schaamteloos gebruik van hun status en uniform om eerder gezien te worden en iedereen werkt daaraan mee. Ik verwijst ze gewoon weer terug naar hun plek in de rij (ze zijn typisch ook niet onder de vroeg-opstaanders die om 07:00 al in de wachtkamer zitten) maar ik kom ze dan vaak binnen 10, 15 minuten weer tegen ergens vooraan in de rij omdat de anderen zo'n respect hebben voor die status. Of eigenlijk gewoon angst. Angst voor represailles, angst voor de mensen die naar geloven kunnen handelen omdat zij in uniform zijn.

Als ik in Nederland werk, voel ik dat altijd meteen in mijn schouders: die kunnen ontspannen omdat eigenlijk iedereen gelijk is [en niet in een rij van dertig meter voor je polikamer staat – red.]. Ziektekostenverzekering, goed gekleed, goed gevoed. Hier is dat altijd een factor, jonge alleenstaande moeders, verstoten vanwege hun kind met cerebrale parese, de safarigids met een vorm van MS die er dan maar voor kiest naar huis met ontslag te gaan om te gaan bidden omdat zijn baas die methylprednisolon niet wil betalen. Dus ja, die rij. Waarom zou je voordringen als al aan je basisbehoeften voorzien is en je veilig mag aannemen dat er fair geoordeeld wordt over wanneer je door een arts beoordeeld wordt? Het is de combinatie van neurologie beoefenen met deze beide uitersten wat het zo interessant houdt.

Mijn eerste maandag terug op het werk was er geen zonder stroom, en toen deze terugkwam een overbelaste server. Er zaten 50-60 neurologiepatiënten te wachten zonder dat ze geregistreerd konden worden, dus na een paar uur otteren betekende dat weer de wachtkamer in, vragen wie er verzekerd was en dan – met een verontschuldiging maar ook wel een gevoel van triomf omdat je soms Robin Hood mag spelen – de verpleegkundigen juist die nummers laat omroepen van de onverzekerde patiënten. Bij hen kun je met een snelle beoordeling, een notitie en een papieren receptenblok iets voor ze betekenen terwijl de verzekerde patiënten, de happy few, moeten wachten tot het elektronische systeem terug in de lucht is. Het is een moment van stil genieten omdat je eindelijk de mensen die het doorgaans moeilijker hebben dan de verzekerden (want die hebben vaak een betaalde baan, of zijn aan een overheidsbaantje geholpen) een beetje kunt vooruithelpen. Alle notities worden dan later ingevoerd, als het elektronisch patiëntendossier weer toegankelijk is.

Natuurlijk rolde ik met mijn ogen toen ik de poli opliep met de vlucht nog in mijn benen (altijd weer een overgang, en weinig slaap) maar met de donkere en stille sfeer zo zonder stroom viel het me weer op hoe gracieus en berustend de artsen kunnen zijn, terwijl ze zich vanbinnen toch ook moeten ergeren. Toch kunnen zij er veel beter mee omgaan dan ikzelf, die mijn schema van later op die dag in rook ziet opgaan. Ze zitten achterover, spelen met hun telefoon, kletsen over voetbal en zijn vooral ontspannen en 'oké' met de situatie. Ook de patiënten zijn bewonderenswaardig, vroeg opgestaan en soms al dagen onderweg voor een poli-controle die maar niet plaats vindt – en ze informeren beleefd, glimlachen accepterend terwijl ze weer in de wachtkamer plaatsnemen.

Ik hoorde later dat van de poli-patiënten meer dan de helft niet gezien kon worden op die dag, en geen gebruik konden maken van het aanbod om op een extra poli gezien te worden vanaf 7 uur de volgende ochtend. Wat is er met hen gebeurd? Hun medicatie raakt op, ze hebben nog

steeds geen diagnose, hun afwijkende labuitslagen zijn nog niet gezien. Ik zal deze mate van accepteren wel nooit leren. Dat heb ik dan wel weer geaccepteerd!

Voor mij is er ontspanning als de boel lekker loopt, iedereen snel werkt, ik in mijn ooghoeken zie (de poli is een kamertje zonder privacy met in elke hoek 1-2 artsen die patiënten zien aan een klein bureautje waarvan ze elk 1 helft bezetten) dat de patiënten correct bejegend worden, netjes onderzocht en ik even kan meedenken over een diagnose en plan.

Met soms in deze draaikolk van chaos en imperfectie een prachtig en onvergetelijk (je leert pas echt van wat je in werkelijkheid ziet, al ken je een heel tekstboek uit je hoofd) 'teaching moment' van mijn collega en/of mezelf als we een goed klinisch teken of verhaal hebben waarvan iedereen kan leren. Dan is er een time out, verzamelen de artsen in opleiding (en vaak de medisch specialisten ook, omdat het altijd leuk is om te leren) zich rondom ons en wordt er even gewoon les gegeven. En onze artsen in opleiding vinden dat fantastisch, het is even wat anders, de aandacht gaat dan uit naar hun rol als leerling in plaats van zorgverschaffer en erna kunnen ze er weer even tegen. Jammer van die 5 minuten vertraging maar op zo'n schaal maakt dat niets uit.

De zes bij elkaar deze zomer. Met de klok mee: Doris, Ida, Hugo, Willem, Steven, Vicky

Als dat anders is ga ik 'idlen' en moet mijn energie kwijt met patiënten zien, even op en neer naar de dichtbij gelegen kinder-IC (omdat daar veel verbeterd kan worden in de zorg voor die kleintjes en een enkele blik vaak al levens

verlengt of redt) en later de notities invoeren. Voor hen werkt het, voor mij ook maar dan anders. Vandaar dat ik de eerste notities over dit stukje al in juli maakte – tijdens deze donkere en stille poli die mijn verwelkoming was toen ik terug kwam uit Nederland!

Deze zomer voor het eerst in 1.5 jaar bijna iedereen bij elkaar. Boven: Vicky (14), Doris (20), Ida (23), Marieke; onder: Steven (16), Hugo (19), Willem (22), Marco. Marek (net 30 geworden) hopelijk volgende keer ook erbij.

Ik had namelijk een leuke vergelijking met de avond dat ik uit eten ging met de fantastische familie Van Balken/Vasilic, mijn collega's bij wie ik altijd mag logeren als ik in Nederland in het ziekenhuis werk. De stroom was die middag uitgevallen in grote delen van het stadscentrum, en ik wist dat niet – met de weinige tijd die ik had was ik na het werk even wat boodschappen gaan doen en het viel me al op dat er om vijf uur 's middags zo veel winkels gesloten waren. Er zaten koks en afwassers buiten te praten met elkaar, blij met de onverwachte 'break' en even niet starend op hun telefoons. Mij viel de leuke ontspannen en sociale sfeer op totdat ik me realiseerde dat het noodgedwongen was – de elektronica in de keukens deed het niet, de winkelbeveiliging en kassa's deden het niet. Samen zochten we een Italiaans restaurant op dat volop in actie was: de pizza-oven werd gestookt met hout.

Onze zoon Hugo die net klaar is op een geweldige school in New Mexico in de Verenigde Staten, UWC USA, vertelde dat daar ook een keer op een koude winterdag geen stroom was. We kregen er als ouders onmiddellijk een e-mail over,

met verontschuldiging over het feit dat de school afhaalmaaltijden moest bestellen, het kouder was binnen en dat het licht in de studentenkamers het grotendeels niet deed dus dat studenten aangeraden was op te letten waar ze hun voeten zetten.

In deze ongebruikelijke omstandigheden was een van Hugo's vriendinnen helemaal in haar element. Ze ging naar buiten, bouwde een brandertje en bakte pannenkoeken op de manier die ze al jong geleerd had in het Zuid Soedanese vluchtelingenkamp waar ze vandaan komt. Een van die helden die je kunt tegenkomen in zo'n ongebruikelijke omgeving en hopelijk voor haar schoolgenoten een blijvende herinnering en inspiratie. Het laat zien hoe belangrijk het is om uit elke gebeurtenis lering te trekken, en het beste ervan te maken.

Mijn notitieboekje met de vinnige lijst patiëntenaantekeningen van wie ik later moest invoeren (patiëntnummer, kernwoorden, diagnose en beleid) kwam ik net weer tegen, en deze pikte ik eruit om dit te illustreren: "nummer *****", schudt hoofd heen en weer maar alleen tijdens de vaat". Een mooi tienermeisje met een geopereerde schisis (hazenlip), duidelijk moeders prinsesje.

Ze kwam omdat moeder zich zorgen maakte over een nee-schudbeweging die alleen plaatsvond tijdens afwassen bij de dorpspomp waar alle andere meiden stonden te wachten om hetzelfde te doen. En die buurtmeisjes praatten over haar, plaagden haar. Er was nog geen servies gebroken maar ze had die taak toch maar aan een ander kind toegewezen. Samen met de andere artsen, tijdens die stille en donkere poli, heb ik haar casus gebruikt om alle typische kenmerken van epilepsie en bewegingsstoornissen door te nemen en de 'functioneel neurologische aandoening' weer eens de revue te laten laten (taakspecifiek, afleidbaar, enzovoorts). Moeder en dochter luisterden mee en lieten zich geruststellen.

Ik houd van dit vak en voel zelf dat het goed is voor mijn gezondheid: ik geloof dat je zoiets dan passie noemt.

Steven (16)

Hallo allemaal! Het is weer tijd om wat te schrijven, maar we hebben net vakantie gehad en veel leuke dingen gedaan omdat mijn broers en zussen waren gekomen. Sinds de laatste keer is er dus eigenlijk best veel gebeurd. Ik mocht de gitaar van mijn vriend lenen voor de hele zomer en ik heb hem ook heel veel gebruikt. We hebben zelf alleen een kleine ukelele met een gesprongen snaar, dus dit was veel leuker.

Daarna hebben mijn vader en ik voor mijn verjaardag een elektrische gitaar gekocht voor TSh 100k (34 euro). Hij stond al zo lang we hier wonen, en dat is echt al een hele tijd, te koop in een heel klein lampen- en elektronicawinkeltje vlakbij de Clocktower Roundabout midden in het oude centrum. Het was een echte Fender Stratocaster en hij werkt helemaal. Ik ben er heel erg blij mee. Maar we hebben het probleem dat we geen versterker erbij hebben en die zijn hier ook niet te krijgen, dus ik moet naar school om hem te gebruiken (zonder kan ook maar dat is een heel zacht geluidje).

Lunch in een dorpje onderweg naar de kust. We houden allemaal van het nationale gerecht: rijst en bonen

Buiten dat ben ik ook heel veel gaan vissen en fotograferen want we zijn op allerlei mooie plekken geweest deze vakantie. Moshi is niet de beste plek om te vissen want we hebben hier wel bergrivieren en meestal vind je alleen maar zoetwaterkrabbetjes die je ook gewoon met een schepnet kunt opvissen. Maar verder op de berg zijn er wel goede plekken om op forel te vissen

Willems operatie in het Maua klooster, met verpleger Hugo en dokter Marieke

maar dat moet ik allemaal nog een keer uitzoeken. Maar als je richting TPC gaat, kun je wel vissen, bijvoorbeeld bij Maji Moto, een plek waar we vaak gaan kamperen. Ik was daar 's nachts bezig met een hoofdlamp en brood, maar toen zei de bewaker dat je juist een stukje zeep moest gebruiken. Ik dacht dat hij dronken was en dat het een grapje was! Maar binnen 5 minuten had ik beet. Ik heb al een paar grote catfish (meerval) gevangen.

Ik heb twee weken geleden ook geluk gehad, want we gingen met zijn allen en onze vriend Sil rond de Kilimanjaro rijden, maar ik kon geen van de twee motorfietsen gebruiken (de onze en een die we geleend hadden) omdat Willem en Hugo er waren en ik de jongste was. Maar toen sneed Willem zich heel erg in zijn vinger toen hij een macadamnoot wilde openmaken met zijn zakmes. Zijn vingertop was er bijna af en moest door mama en Hugo gefikst worden. Met zijn verband om kon hij de motor niet bedienen dus ik mocht toen in zijn plek rijden en ik vond het zielig voor hem maar ook heel leuk. Gelukkig ging alles ook goed want we reden op een feestdag (oogstdag, dus de wegen lagen vol met allerlei groenten en fruit die aan de kant van de weg werden verzameld en verkocht) en er was daarom weinig verkeer. Het ging het vrij langzaam vergeleken met een doordeweekse dag. Ik wil het 100% zeker nog eens doen!

Vicky (14)

Hallo allemaal, dit is Vicky! Hoe gaat het met jullie allemaal? Het gaat heel goed met mij hier in Tanzania.

Vicky herenigd met haar zussen

Ik zit nu in het vierde leerjaar (dat heet M4 en is te vergelijken met de derde klas middelbare school) en school is echt heel erg moeilijk! Maar voordat ik over school schrijf, wil ik het even over mijn zomer hebben. Die was namelijk echt heel leuk en vol.

Ik ben naar heel veel plekken geweest, ik ben naar het strand geweest, Arusha, Maji Moto, Lake Ambusel en ook Lake Eyasi. Bijna al mijn broers en zussen waren thuis en dat was echt zo leuk. In Arusha heb ik mijn vriendin bezocht, ik ben daar een week gebleven, gewoon voor de lol! We zijn gewoon gaan winkelen, zwemmen, skateboarden, hardlopen en heel veel bakken!

Vicky krijgt rijles van Willem in de tuin

Toen ik terugkwam, heeft Willem me leren motorrijden. Ik heb dus ongeveer een uur alleen door de tuin gereden op de 250cc-motor die zelfs groter was dan ik! Bij Lake Ambusel heb ik ook op de motor gereden en ik heb zelfs tot de derde versnelling geschakeld, ik ging supersnel met Willem achterop.

Tot slot bak ik het grootste deel van de zomer al allerlei lekkere dingen zoals fudgy brownies, koekjes, taarten en zelfs pretzels!

Het was een super geweldige zomer, maar ik ben erg verdrietig dat al mijn broers en zussen zijn vertrokken! Oeps, ik ben vergeten je over school te vertellen maar dat vind je niet erg, toch?

Dag dag! Liefs, Vicky

Marco

Ik ben blij om na veel werkreizen eindelijk weer "vaste grond onder de voeten" te hebben, al is dat ietwat relatief. Toen ik twee weken geleden terugkwam uit Denemarken had Marieke ons huis al helemaal uitgeruimd. Onze huisbaas, het ziekenhuis, had – zoals dat hier gaat – nogal laat aangekondigd dat ze het al jaren beloofde groot onderhoud zouden aanvragen op de dag dat ik terugkwam. We wonen nu tijdelijk in het huis van goede vrienden die twee maanden op reis zijn. Het is een heerlijk huis en niet ver van het onze, maar het voelt toch een beetje alsof ik nog steeds "vanuit mijn koffer leef".

Om met Denemarken te beginnen, dit project zou je met een knipoog ontwikkelingshulp vanuit het zuiden kunnen noemen. Ik heb er op de technische universiteit een klein rekencluster gebouwd, vanwege mijn ervaring met het bouwen van vergelijkbare clusters in Tanzania en Ghana. Bij de trainingen die ik gaf in Zimbabwe en Zambia werd ik ook gevraagd om te adviseren – hun nationale labs hebben nog helemaal geen noemenswaardige rekenfaciliteit. Ik zou dat graag doen, maar verwacht niet snel opvolging omdat nationale laboratoria in Afrika voor dergelijke investeringen sterk afhankelijk zijn van organisaties als WHO, Wereldbank en Africa CDC, die dit jaar door het "beleid" van Trump een belangrijk deel van hun inkomsten zijn kwijtgeraakt.

Zoals ik schreef na mijn bezoek aan Malawi waren de gevolgen in het nationaal instituut voor volksgezondheid direct voelbaar: mensen werden ter plekke naar huis gestuurd. Mijn klus kort erna in Liberia was in opdracht van WHO (de wereld

gezondheidsorganisatie) en hing er tot het laatst om. De bevestiging en het vliegticket kreeg ik letterlijk op weg naar het vliegveld.

Het werd een bijzonder bezoek aan een bijzonder lab in een bijzonder land. Mijn opdracht was om de rekenserver te installeren die twee jaar ervoor door WHO aan het nationaal lab voor infectieziekten was gedoneerd. Het lab bleek te liggen op twee uur rijden van Monrovia, in de jungle waar Liberia rijk aan is. Prachtig mooi maar echt in de spreekwoordelijke “middle of nowhere”. Het volksgezondheidsinstituut, waaronder het lab ressorteert, ligt in de stad. De laboranten worden iedere dag (2u heen, 2u terug) met een bus erheen gereden. Iedereen wil dat het lab naar de stad wordt gehaald. Maar het ministerie wil er niet van horen. En ze hebben wel een punt: ik zat te werken naast de enorme biobank, tientallen -80 vriezers met onder andere de grootste verzameling ebola specimens op aarde, en een schatkist aan nog niet onderzochte apen- en andere virussen.

Entree van het nationaal lab voor infectieziekten

De vervreemdende ervaring werd zeker versterkt door de vaak komische beelden van chimpansees op allerlei plekken op het terrein. Vroeger werden in het lab chimpansees gebruikt als

proefdieren, onder andere voor vaccinonderzoek. De laatste groep chimpansees woont nu in een “sanctuary” naast het terrein, dat we helaas niet konden bezoeken.

De installatie van de server, in het “IT hok” waar ik met de twee IT-ers van het instituut en mijn WHO collega nog maar net in paste, was een gezellige bezigheid. Rond het middaguur bracht een omaatje uit een naburige hut een plastic schaal met rijst en een mengeling van kip en vis waaruit we dan op z’n “klassiek West Afrikaans” gezamenlijk aten. Leuk en verbroederend en – dit is West Afrika – lekker pittig en smaakvol!

Er was maar één incident: bij het installeren bleek dat van de 24 doosjes met harddisks (die twee jaar ongeopend in een kast hadden gestaan) er zestien ... leeg waren. Iedereen vond dit vervelend maar niemand keek er erg van op. WHO heeft wel politieaangifte gedaan.

In het IT hok met mijn WHO counterpart en de twee IT'ers

Het meest bijzondere moment was wel na de “debriefing” op het ministerie. De directeur van het volksgezondheidsinstituut bedankte me en nam ons toen mee naar de wekelijkse infectieziekten taskforce. Dit zou totaal ondenkbaar zijn in Tanzania (waar het zelfs verboden is om over infectieziekten te praten). Er zaten 20 vertegenwoordigers van ministeries en NGOs, maar het ging snel, beknopt en feitelijk, en met veel humor! Mpox, rabies en vogelgriep kwamen voorbij binnen drie kwartier. Na afloop zei hij “Zo, nu weet je weer waarvoor je het allemaal doet: ook jouw werk draait om mensenlevens”.

Jubileumboek!

Ben je geïnteresseerd in het gebundelde jubileumboek?
Stuur een emailtje naar jubileumboek@zwets.com en we laten je weten wat het gaat kosten!

**Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de druk- en verzendkosten van deze nieuwsbrief!**

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 34 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren één of twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 06 - 33 05 61 82 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze manieren:

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania".
2. Betaling via Tikkie op www.fidesco.nl.

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

